Zesde Jaer. Nr 32. Zaterdag, 13 Augustus 1859.

DE POSTRYDER

DER PORVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. Collée, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, ne 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 13 AUGUSTUS.

Versterking van Antwerpen.

Wil men, behalve het gevoelen van diepen tegenzin dat zich in alle provinciën des ryks veropenbaert, een bewys hebben der weinige volksgenegenheid die het wetsontwerp over de versterking van Antwerpen overal ontmoet, wy zouden hetzelve vinden in de verschillige gedaente veranderingen welke deze kwestie reeds ondergaen heeft : het is zes jaren en meer geleden dat zy ten berde ligt, en alle de wetgevingen die elkander opgevolgd zyn, hebben gepoogd er aen te ontsnappen, in de innige overtuiging die zy hadden dat het belang van België daer niet in betrokken lag. Men heeft ze onder allerhande gedaenten voorgebragt : verschanst kamp, linie fortjes, kleine omheining, groote omheining; de cyfers van 5 millioen, van 10 millioen, van 19 en 20 millioen zyn er achtereenvolgentlyk voor gevraegd geweest, en 't is gelyk welke benoeming, 't is gelyk welke kosten men er aen toegewezen heeft, het gezond oordeel der Belgen heeft hun gezegd : « Daer zyn geen redens om er gevolg aen te geven. »

Het ministerie heeft voorleden jaer gepoogd de leden der nationale vertegenwoordiging te verleiden door het lokaes van vaerten, spoorbanen, wegen, gebouwen, waermede hunne distrikten zouden begiftigd worden; het heeft de plaetselyke eetlusten willen verwekken en aen elkeen eenen slok willen geven uit den grooten pot van den Staet; en nogtans de meerderheid van het Parlement heeft zyn wetsontwerp verworpen.

Dit jaer keert het op nieuw met zyn omkoopingsstelsel terug; het staet aen Antwerpen uitzonderlyke voordeelen toe, het belooft er ook aen een groot getal distrikten, en nogtans blyft den tegenzin overal denzelfde.

Indien men er aen twyfelt, dat men zich de moeite geve om te zien en te overwegen.

Het geldt hier een wetsontwerp hetwelk, volgens zeggen der opstellers, de verdediging des lands moet verzekeren, onze onafhankelykheid en onze instellingen vry waren tegen den slechten wil van den vreemdeling.

Het vraegstuk aldus opgegeven zynde, zoo voorzeker geen tien tegenkantende stemmen ontmoeten in het belgische Parlement, en welligt geen eene in de dagblad-pers, indien men overtuigd ware dat de versterking eener stad, gelegen op het uiteinde des ryks, langs eenen kant waer er geenen hoegenaemden inval te vreezen is, het aengeduide doelwit kan bereiken, en hier staven wy ons op de onbetwistbare en onbetwiste vaderlandsliefde die het land bezielt. In de moeijelykste omstandigheden heeft het er ook de klaerduidelykste bewyzen van gegeven aen het koningdom; als er spraek is van de belgische nationaliteit, van zyne instellingen, de partyschappen verdwynen, om aen niets anders meer te denken dan aen het heil en de behoudenis der natie.

Wy herhalen het, dit is onbetwistbaer, en nogtans ziet : niettegenstaende alles wat men gezegd en gedaen heeft ten voordeele der versterking van Antwerpen, niettegestaende al de aenlok middelen die men ten toon spreidt, vindt men nergens iets anders dan eenen wel gekenmerkten tegezin : de onafhankelyke dagbladpers toont er zich vyandig tegen, in de sektiën der Kamer vindt men slechts 23 leden die het wetsontwerp gunstig zyn; 40 onthouden zich, anderen stemmen er tegen. In de middensektie wordt het maer met *ééne enkele stem* meerderheid aengenomen, nadat de vergadering eenpariglyk het spyt heeft uitgedrukt van de eerste koophandelsplaets des lands in eene oorlogsplaets te zien veranderen. En het geldt hier een wetsontwerp dat het land moet redden ! En op al andere kwestie heeft het ministerie in de Kamer eene toegenegene meerderheid van 70 stemmen ! En verleden jaer, wanneer zelfs zyne meerderheid nog sterker was, is het ontwerp, dat insgelyks het land moest redden, verworpen geworden met 53 stemmen tegen 39 en 9 onthoudingen.

Deze feiten zyn welsprekend; dat zyn zaken die tastbaer zyn en zeggen aen degenen die ooren hebben om te hooren : « Neen, uw ontwerp is niet nationael; neen, het kan het land niet redden; neen, het belang dat het dient is geen belgisch belang. »

Men leest in de *Hoop*, van St-Truiden :

Er gaen *millioenen* gestemd worden voor openbare werken, en hetgeen zeker is, is dat Limburg zyn deel moet betalen, en niets bekomt. — Dat is eene liberale regtveerdigheid.

Onze Bestendige Afveerdiging (Députation permanente) heeft zulks begrepen, en daerom aen den Senaet en de Kamer der vertegenwoordigers een verzoekschrift ingezonden, om eenige werken aen de wetgeving aen te bevelen.

1. Een yzeren weg van Tongeren, waervan het nut reeds sedert 1852 door de wetgeving erkend is, en waer men nu niet eens meer van gewaegt.

2. Eene vaert van Diest op Hasselt, waervan het ontwerp reeds sedert 1853 in de kantons van het ministerie der openbare werken slaept.

3. Een regtstreekschen yzeren weg van Antwerpen naer Hasselt.

4. Eene verbindings-vaert van Neeroeteren op Maeseyck, dienende om eenigzins de stad te troosten over het nadeel dat haer in 1839 is te beurt gevallen.

Iedereen moet bekennen dat men beter het geld aen dergelyke werken, dan aen nuttelooze en misschien gevaervolle kasteelen, zou besteden.

Op het oogenblik dat te Zurich de konferencie geopend wordt, herinneren de dagbladen, volgens Las-Cases, wat Napoleon I dacht over Oostenryk.

« Ik beging eene groote fout na Wagram — namelyk, die van Oostenryk niet meerder naer beneden te slaen. Het bleef te sterk voor onze veiligheid : onze ondergang was aen dat land te wyten. Den dag na den veldslag, zou ik hebben moeten doen kennen door eene proklamatie, dat ik niet met Oostenryk zou handelen, dan onder voorafgaendelyke scheiding der drie kroonen van Oostenryk, Hongarië en Bohemen. En zal men het gelooven? Een prins van het oostenryksch huis heeft my dikwyls doen verstaen, dat hy wel eene kroon zou gewild hebben, of zelf wel op den troon van zyn huis zou willen geplaetst zyn geworden, doende verstaen, dat *dan* slechts die mogendheid ter goeder trouw met my zou handelen. Hy bood my aen, als soort van gyzeling..... en daerenboven alle denkbare waerborgen. »..... Opzigtens zyn huwelyk met Maria-Louise zegde de keizer : « *dat huwelyk is myn ondergang geweest. Ik heb den voet gezet op eenen afgrond met bloemen overdekt.* »

Feesten te Parys.

Omtrent de feesten op 14 en 15 augustus, meldt men dat de troepen van het leger van Italie, die ten getalle van 70 à 80,000 man den 14e hun plegtigen intogt in de stad Parys zullen houden, gekommandeerd zullen worden door den Keizer, vergezeld van eenen schitterenden staf. De ambulancen, tenten, lastdieren, enz., zullen even als op marsch de troepen volgen, die in oorlogs-tenue zullen zyn. De gewonden, die de hospitalen kunnen verlaten, volgen mede de kolonnen. Dit geheele

---

DE BELOFTE VAN RIDDER HUGO.

(*Vervolg en einde.*)

De grysaerd genoot het geluk meer en meer de byzondere gunst des Sultans en der andere edelen te winnen. Van allen verwierf hy de byzonderste hoogachting door zynen hoogen ouderdom, onuitsprekelyke bescheidenheid, en treffende vriendelykheid. Soms bood de Sultan, door zyne lieve gezangen getroffen, hem aenzienlyke belooningen aen, doch altyd weigerde hy met bescheidenheid.

De tyd zyns verblyfs aen het hof des sultans verliep met rasse schreden; eindelyk was het jaer vervlogen, en de gryze zanger stelde zich aen den voet des troons.

« Welnu, zei Salamin, zeer beweegd, aengezien ik u niet meer weêrhouden kan, sta ik u toe in myne schatkamer de rykste edelsteenen te nemen als loon uwer bewezene diensten. »

« Noch goud, noch edelsteenen kunnen my beloonen, hernam de oude ootmoedigiyk. — Behoud uwe schatten, en laet my de vryheid onder de in den kerker smachtende christene slaven éénen te kiezen, zyne ketenen te lossen, en laet my en hem vry van hier vertrekken. »

Verwonderd staerde de Sultan den luidspeler met groote oogen aen. « En dit is de geheele belooning, welke gy voor uwe trouwe diensten verlangt, vraegde Salamin. »

« Zoo is het, magtige beheerscher der gelooviqen, ging de oude voort. — De vryheid des gevangen die ik zelf wil, zy de prys myner diensten, meer verzoek ik niet. »

« Met genoegen sta ik u zulks toe, riep de Sultan met verassing uit, over de onbaetzuchtige handelwys van den gryze hoogst verwonderd. Vervolgens gebood hy de kerkers voor den luitspeler te openen. Nu nam hy nog een kostbaren ring, stak denzelven aen den vinger des grysaerds, bewonderde nogmaels zyne eerbiedwekkende houding, zyne grootsche gestalte, en zegde hem vaerwel.

In de troostelooze droefheid gedompeld, lag Hugo in zyn eenzamen kerker op het doornatte strooi uitgestrekt. Met hartscheurende smart overdacht hy de grootte zyner ellenden. In diepe mymeringen weggezonken, werd hy eensklaps uit zyne zwaermoedige bedenkingen getrokken, door het gerucht van de grendels der deur zyns hoks die weggeschoven werden, en door de deur die geopend werd en zuchtend op hare roestige duimen draeide. Hy geloofde nieuwe beulen te ontwaren die hem kwamen folteren. Met wilde blikken staerde hy in het rond. Een eerbiedwaerdige luitspeeller, door wachten en fakkels omringd, naderde tot zyne ruststede.

« Dit is de man dien ik zoek, riep de gryze tot de wachten uit, hy is het ! doe hetgeen u bevolen is geworden. »

Hugo wist niet als het een bedriegelyke droom was die hem begoochelde, wanneer de kerkermeester zich voor hem neêrbukte, en hem de boeijen ontdeed. In stomme verwondering zag Hugo met twyfelachtige ondervragingen den onbekenden gryze aen. « Wat is dit, vroeg hy eindelyk met wankelende stemme, durf ik gelooven dat het waerheid is wat ik zie ! Word ik een kind der vryheid ? » —

« Gy zyt vry, sprak tot hem de oude met zachte en sidderende stem. My valt het genoegen ten deele u van uwe ketenen vry te maken. Gy zyt vry, wacht niet lang de zon der vryheid, die thans voor u schynt, te aenschouwen. Keer in uw vaderland by uwe geliefkoosden terug. Haest u uwe duerbaren door uwe terugkomst gelukkig te maken! »

« Door welk wonder geniet ik dit geluk, riep de ridder in dronke blydschap uit. Wie zyt gy, eerbiedwaerdige gryzaerd ? »

« Gy zult my later kennen, antwoordde de oude. Aen dezen ring zult gy my herkennen, wanneer wy malkanderen wederzien. » Wyders drukte de zanger den ridder eene beurs vol goud in de hand, en sloop de deur uit om allen dank te ontkomen.

Door onuitsprekelyke vreugde doordrongen, zonk de vrygemaekte slaef op de knien neêr, en stuerde God een dankgebed toe!... Op de vleugelen des ongedulds gezeten, ylde hy naer het geliefde vaderland. Lachend scheuen hem de torens zyns lots in de verte tegen, en met vurige zienlust vloog hy er naer toe. Nauwelyks was hy de ophaelbrug genaderd, of reeds zyne geliefde vrouw, met haer zoontje aen de hand, hare moeder en den dapperen Von Ulmen aen de zyde snelden hem te gemoed. Beide echtelingen vlogen malkanderen in de armen; hunne vreugde was zonder palen; beiden smolten in tranen los.

De herinnering aen de smerten zyns kerkers scheen Hugo maer een booze droom meer te wezen, die hem voor de oogen zweefde. Zyn hert werd vol van blydschap en opgetoogenheid. Hy was in het bezit zyner Mathilde gesteld en het lieflyk afbeeldsel zyner dapperheid liefkoosde hem onophoudelyk. Groot waren de schokken der gemoedsaendoeningen tegen dewelke hy gedurig te kampen had.

De dagen van vreugde en geluk sloten zich echter aen den dag der terugkomst op. Stillekens kwam een vyandige duivel het zoo zoete geluk der teedere echtelingen vergiftigen. Hugo wachte niet lang zyne kennissen en vrienden te gaen groeten, en hun het geluk zyner wederkomst bekend te maken. Hier ook was het dat hy plotselings van den top zyns geluks tot in de schrikkelykste smerten nederviel. Sidderend en woedend vernam hy in hunne gesprekken, dat zyne geliefde ega, trouwloos en pligtvergetend, gedurende den tyd zyner afwezigheid, rondgezwerfd had; de moed liefde en gadepligten verzuimende, meer als een vol jaemys) dressé. haer slot afwezig was geweest, en zich aen alle genonal. overgegeven had. Geerne had Hugo dit alles voor ver